

καί ἀπαριθμεί πρὸ τοῦ Ἰησοῦ τὰ κακουργήματα ποῦ διέπραξεν ὁ νεκρὸς, τὰς ἀρπαγὰς ζώων, τὰς δολοφονίας του... Πρὸ αὐτοῦ εὐρίσκονται ἀραδιασμένοι οἱ μάρτυρες, ἔτοιμοι νὰ κάμουν τὰς καταθέσεις των. Ὁ ἀγιογράφος ἔβαλεν ἐκεῖ ἕνα τράγον, δύο πρόβατα, ἕναν ξεκοιλιασμένον, σάκκου με προμηθείας, με ἄλλα λόγια ὅλους τοὺς ἄθλους τῆς ὀρεσιβίας ψυχῆς. Ἀρά γε θὰ τὴν εὐσπλαχνισθῆ ὁ Παντοδύναμος! Δυστυχῶς τίποτε δὲν μᾶς κάμνει νὰ τὸ ὑποθέσωμεν. Ἄλλως τε, ἴσως νὰ μὴ ὑπάρχει καὶ καμμιά ἀνάγκη πρὸς τοῦτο τῆς ἐπιεικείας οὐσίας συναισθήματος ἐντελῶς ἀκαταλίπτου μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν.

Θέμα δεύτερον. Ἡ ἱερὰ εἰκὼν παριστᾷ τὴν τιμωρίαν κάποιου βλασφημοῦ καὶ ἑνὸς διάβολου τὸν κρατεῖ ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τοῦ σῦρει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐνφ' ὃ ἄλλος μὴ μίαν τανάτῃαν τοῦ τράβηξεν ἔξω τὴν γλῶσσαν. Γελοῦν καὶ οἱ δύο διὰ τὸ γλέντι, ἐνφ' ὃ τιμωρούμενος σχεδιάζει μορφασμὸν ἄγριον, ὅταν με πρωτογενὲς ψαλίδι ὁ πρῶτος διάβολος τοῦ κόβει τὴν γλῶσσαν, ὄχι διὰ μιᾶς ἀλλὰ σιγά-σιγά.

Θέμα τρίτον. Ἡ ἱερὰ εἰκὼν παριστᾷ συνάθροισιν δαιμόνων καὶ ἄλλων τεράτων τῆς Κολάσεως, με φέδια, ἐρπετά, πουλιὰ ἀπαίασι κλπ. Ἐπάνω ἀπὸ ζωφρῶν πυρῶν ψήνεται εἰς τὴν σούβλαν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος παρῆβη τὴν συζυγικὴν πίστιν. Αὐτὸς στραγγαλίζεται ἔπάνω εἰς τὴν σούβλαν ἀπὸ τὴν ἑρωμένῃν του. Ἐκεῖνοι ποῦ ἔτυχε νὰ τοὺς κάνουν «τὸ διὰ μέσου» θὰ χρησιμεύσουν τώρα ὡς στηρίγματα τῆς σούβλας, καὶ διὰ τοῦτο θὰ γονατίσουν καὶ θὰ τρυπηθοῦν εἰς τὴν μέσιν, δεμένοι πισθάγκωνα. Ὅταν ὁ σόζυγος ψηθῆ καλά, θὰ παρατεθῆ ὡς γεῦμα εἰς τὰ τέρατα τῆς Κολάσεως. Εἰς τὴν μοιχαλίδα δὲν ἐπιβάλλεται καμμιά ἀπολύτως τιμωρία, διότι ἡ γυναῖκα εἰς τὴν Ἀλβανίαν εἶνε ἕπαρξις πολὺ κατωτέρα τοῦ ἀνδρός, ἢ θέσις τῆς εἶνε ὑποζυγικὴ καὶ κανεῖς δὲν θὰ ἔτολμοσε νὰ τὴν καταστήσῃ ὑπεύθυνον διὰ τὰς πράξεις τῆς.

Π. ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗΣ

Σ Τ Ι Χ Ο Ι

Μαρία Ζάμπα.

Ἡ «Πανακοδήκη» εὐχαρίστως παρουσιάζει εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς τῆς νέαν ποιήτριαν, τὴν νεαρὴν δεσποινίδα Μαρίαν Ζάμπα, ἧς οἱ κατωτέρω δημοσιονόμενοι ὠραῖοι στίχοι, εἶνε ἄξιοι πολλῆς ἐκτιμῆσεως.

ΓΛΥΚΕΙΑ Ἡ ΖΩΗ . . .

Γλυκεῖα ἡ ζωὴ ποῦ θριαμβεύτρα ἀνθίζει ἀπ' τῆς Ἑλλάδος κάτω τὸν αἰθέρα! . .
Ὅλα τὸ φῶς τ' ἀθάνατο γιομίζει καὶ διώχνει κάθε λύπησ τῆ φοβέρα.

Ἄμετρα δῶρα ἢ Δήμητρα σχορατίζει ὡς τῶν βουνῶν τὶς κορυφὰς 'κεῖ πέρα
Κι' ὕγεια, χαρὰ καὶ δύναμι χαρίζει σ' ὅλους ἢ Φύσι, ἢ στοργικιά Μητέρα.

Γλυκεῖα ἡ ζωὴ, κι' ὁ θάνατος ἀκόμα κι' αὐτὸς γλυκός, καὶ τρόμο δὲν μῆς δίνει...
Μέσ' τ' ἀνθογόνο, μέσα στ' ἅγιο χῶμα

πόσο κανεῖς ἀλήθεια εὐτυχισμένος, ποῦ θὰ κοιμᾶται στὴ βαθειὰ γαλήνη ἀπὸ ἥλιο, φῶς καὶ δόξα χορτασμένος!

ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΗ

Ξέρεις τί μοιάζω; Ρόδο, ποῦ ἐν' ἀγέρι τὰ φύλλα του προσμένει νὰ μαδήσῃ, καὶ μονομιῖς τὸ θάνατο τοῦ φέροι . .
Ἄστρος ἀφρὸς ποῦ καρτερεῖ νὰ σβύσῃ.

Σιγά, σιγά, καθὼς ἐκεῖνο ξέρει, με τρυφεράδα μάνας, ἄς μοῦ λύσῃ τὰ μαῦρα μου μαλλιὰ τάσπρο σου χέρι, στὸ προσκεφάλι μου νὰ τὰ σοροπίσῃ..

Πῶς ἡ ψυχὴ μου τρέμει! . . Ἦθελε τόσο νὰ σκύψῃς κι' ἀπ' τὰ χεῖλι νὰ στη δώσω, σὰ μῦθο μέσ' στὸ στόμα σου νὰ στάξῃ

νὰ σβύσῃ μέσ' σ' αὐτὸ λαχταρισμένα...
Καὶ τόσο λίγη ἔχει ἀπομείνει, ποῦ ἕνα ἕνα φιλί σου νὰ τὴν πιῇ θὰ φτάξῃ..

ΝΙΟΒΗ

Οἱ πόνοι πειὰ μ' ἀπονεκρῶσαν...
Κι' οὔτε χαρὰ, οὔτε λύπη νιοῦθω...
Δὲν ἔχω πειὰ κανένα πόθο
Ὅλοι μου οἱ πόθοι μαρμαρῶσαν.

Δὲν εἶμαι ἢ Μοῦσα τῆς Ὀδύνης
Μῆτε ἢ Ρυθμίστρα πειὰ τοῦ Στόνου
Δὲν ἔρχεσαι, Ἄγγελε τοῦ Πόνου,
τὰ δάκρυά μου πειὰ νὰ πίνῃς.

Εἶμαι ἢ λευκὴ ἢ Μαρμαρομένη ἢ πέτρινη Νιόβη, Ἐκεῖνη ποῦ σὲ μιὰ ἀσάλευτη γαλήνη βλέπει τὸν Χρόνο νὰ διαβαίῃ.

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Καὶ πάλι στὸν ὀρίζοντα Θεὲ Ἦλιε βασιλεύεις μέσ' σὲ πορφύρας χρώματα καὶ με στεφάνι ἀχτίνων! . .
Καὶ τὸν χρόνὸ μανθὰ σου, πρὶν κοιμηθῆς, μαζεύνεις ἔπάνω ἀπὸ τὴν ἔκτασι κωμάτων σαυφρευοῦν!

ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Τὴν ὥρα αὐτὴ ποῦ ἀπ' τὸ βουνὸ προβάλλει, ὃ Σελήνη ἀπ' τὸν ψηλὸ τὸν θρόνο σου, τὸν γαλανὸν αἰθέρα σὺ σὲ καθρέφτη ἀπέραντο στὴ θάλασσα ἐκεῖ πέρα πόσο γλυκὰ κι' ἔρωτικά τὸ πρόσωπό σου κλίνει!

Θεσσαλονίκη

ΜΑΡΙΑ Ε. ΖΑΜΠΑ